

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy w Skierniewicach zasądził od pozwanego J. W. na rzecz powódki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. kwotę 12.937,15 euro z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 2.181,24 euro od dnia 25 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 10.755,91 euro od dnia 29 września 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 10.035 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku w całości wniósł pozwany, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c., polegające na dokonaniu błędnej, sprzecznej z logiką formalną i zasadami doświadczenia życiowego oceny dowodów w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 25 lipca 2014 roku, potwierdzenia dokonania przelewu z dnia 24 lipca 2014 roku oraz zeznań pozwanego i ustaleniu, że nie są wiarygodne zeznania pozwanego w tej części, w której twierdzi on, iż należność za dostawę stwierdzoną w przedmiotowej fakturze została przelana na rachunek bankowy powoda w całości, ponieważ niewiarygodne jest, że pozwany mógł dokonać zapłaty za tę dostawę w dniu 24 maja 2014 roku, a zatem na dwa miesiące przed wystawieniem faktury, podczas gdy prawidłowa ocena wymienionych dowodów powinna prowadzić do ustalenia, że pozwany dokonał zapłaty kwoty 5000 euro na poczet faktury VAT nr (...) przelewem bankowym zrealizowanym w dniu 24 lipca 2014 roku, co skutkowało błędem w ustaleniu stanu faktycznego sprawy i przyjęciu, że pozwany nie zaspokoił roszczenia powoda o zapłatę za dostawę mięsa stwierdzoną w tej fakturze VAT;

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c., polegające na dokonaniu błędnej, sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 25 lipca 2014 roku, faktury VAT nr (...) z dnia 29 sierpnia 2014 roku, potwierdzenia dokonania przelewu z dnia 24 lipca 2014 roku, potwierdzenia dokonania przelewu z dnia 29 sierpnia 2014 roku oraz zeznań pozwanego i ustaleniu, że pozwany, dokonując w dniu 24 lipca 2014 roku na rzecz powoda zapłaty przelewem bankowym kwoty 5000 euro oraz dokonując w dniu 29 sierpnia 2014 roku na rzecz powoda zapłaty przelewem bankowym kwoty 11600 euro nie wskazał, który z długów przez swoje świadczenia zamierza zaspokoić, podczas gdy prawidłowa ocena przedmiotowych dowodów, uwzględniająca fakt, że wskazane powyżej przelewy były dokonywane w przypadku faktury VAT nr (...) z dnia 25 lipca 2014 roku dzień przed wystawieniem faktury, zaś w przypadku faktury VAT nr (...) z dnia 29 sierpnia 2014 roku w dniu wystawienia faktury oraz fakt, że wysokość kwot pieniężnych przekazanych powodowi w przedmiotowych przelewach odpowiada wysokości ceny sprzedaży towarów objętych wyżej wymienionymi fakturami VAT, przy uwzględnieniu praktyki w zakresie sposobu dokonywania płatności wypracowanej w toku współpracy stron, powinna doprowadzić do przyznania przymiotu wiarygodności zeznaniom pozwanego w całości i do ustalenia, że pozwany dokonując tych przelewów wyraził swoją wolę co do sposobu zarachowania zrealizowanych płatności i zaspokoił roszczenia powoda wynikające z faktury VAT nr (...) z dnia 25 lipca 2014 roku oraz z faktury VAT nr (...) z dnia 29 sierpnia 2014 roku, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na nieprawidłowym ustaleniu, że pozwany nie dokonał zapłaty za należności stwierdzone w fakturach VAT nr (...) z dnia 25 lipca 2014 roku oraz w fakturze VAT nr (...) z dnia 29 sierpnia 2014 roku;

3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c., polegające na błędnej, sprzecznej z logiką formalną ocenie zebranych w sprawie dowodów w postaci faktury VAT (...) z dnia 25 lipca 2014 roku, faktury VAT nr (...) z dnia 29 sierpnia 2014 roku i błędnym uznaniu za wiarygodne zeznań reprezentanta powoda oraz dokumentacji księgowej powoda, wynikającym z przyjęcia, że pozwany dokonał spłaty należności wynikającej z roszczenia stwierdzonego fakturą VAT nr (...) w części do 1000 euro oraz nie zaspokoił roszczenia powoda stwierdzonego fakturą VAT nr (...) w żadnej części, podczas gdy łączna suma zobowiązań wynikających z obu w/w faktur VAT wynosi 16.193,09

euro, co po obniżeniu tej kwoty o rzekomą częściową wpłatę przez pozwanego kwoty 1000 euro powoduje, że kwota należności powoda z przedmiotowych faktur winna wynosić 15.193,09 euro, natomiast kwota dochodzona pozwem wynosi 12.937,15 euro i obejmuje kwotę 2.181,24 euro z tytułu faktury VAT nr (...) oraz 10755,91 euro z faktury VAT nr (...), który to fakt znalazł odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia sprawy w zakresie odsetek za opóźnienie, w zakresie którego Sąd uznał, iż roszczenie powoda z pierwszej faktury pozostało niezaspokojone do kwoty 2181,24 euro, a roszczenie z drugiej faktury do kwoty 10755,91 euro, co prowadzi do wniosku, że ustalenia faktyczne Sądu są wewnątrznie sprzeczne oraz nie są spójne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym;

4. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c., polegające na braku wszechstronnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, stanowiącym rezultatem pominięcia w fazie oceny dowodów okoliczności wynikających z dołączonej do sprzeciwu pozwanego korespondencji e-mailowej stron, obejmujących ustalenia dotyczące zaległości pozwanego wobec powoda, skutkującego błędnym ustaleniem przez Sąd, że pozwany nie dokonał zaspokojenia roszczeń powoda dochodzonych pozwem;

5. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 232 zd. 1 k.p.c., polegające na przyjęciu, że pozwany nie sprostował spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu, podczas gdy w rzeczywistości przedstawiając dowody wpłat z dnia 24 lipca 2014 roku oraz z dnia 29 sierpnia 2014 roku, korespondencją e-mailową stron oraz prezentując zeznania na rozprawie w dniu 9 grudnia 2016 roku, pozwany udowodnił, że dokonał zaspokojenia roszczeń powoda dochodzonych w pozwie w całości;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na ustaleniu, że pozwany nie kwestionował dołączonych do pozwu faktur VAT (...) i VAT (...), podczas gdy pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wyraźnie wskazywał, że faktury te nie zostały pozwanemu doręczone jako załącznik do pozwu, w związku z czym pozwany zakwestionował zasadność roszczenia powoda w oparciu o przedmiotowe faktury VAT;

7. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 451 § 3 k.c., polegające na jego zastosowaniu w niniejszej sprawie i uznaniu, że wobec braku wskazania przez pozwanego sposobu zarachowania wpłat z dnia 24 lipca 2014 roku i z dnia 29 sierpnia 2014 roku nie zaspokoił on roszczeń powoda dochodzonych w niniejszej sprawie, podczas gdy prawidłowe ustalenie stanu faktycznego powinno doprowadzić do konkluzji, że dokonując tych wpłat pozwany wskazał, iż chce zaspokoić należności stwierdzone w fakturze VAT nr (...) z dnia 25 lipca 2014 roku oraz w fakturze VAT nr (...) z dnia 29 sierpnia 2014 roku, co wypełnia dyspozycję art. 451 § 1 k.c. i prowadzi do ustalenia, że pozwany zaspokoił w całości roszczenia powoda dochodzone w niniejszej sprawie.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację należało uznać za zasadną.

Sąd Okręgowy co do zasady podziela ustalenia Sądu Rejonowego z wyjątkami, o których będzie mowa poniżej.

Bezsporne w niniejszej sprawie było to, że pozwany zamówił u powoda dostawę towaru (łopatki wieprzowej) w lipcu 2014r. oraz w sierpniu 2014r. Na te transakcje powód wystawił dwie faktury VAT: numer (...) w dniu 25 lipca 2014r. na kwotę 4.724,33 euro brutto oraz numer (...) w dniu 29 sierpnia 2014r. na kwotę 11.468,76 euro brutto. W nomenklaturze księgowej powoda faktury te były też oznaczane jako: (...) i (...). Bezspornie również powód dostarczył pozwanemu towar z tych faktur. Sporne natomiast było to, czy pozwany zapłacił powodowi należności objęte wymienionymi fakturami. Pozwany w niniejszym procesie na poparcie twierdzenia, że dokonał zapłaty za wymienione faktury, przedstawił dowód w postaci przelewów bankowych na konto powoda kwot: 5.000 euro w dniu 24 lipca 2014r. (k.76) oraz kwoty 11.600 euro w dniu 29 sierpnia 2014r. (k.85).

Sąd Rejonowy nie dał wiary zeznaniom pozwanego i uznał, że powyższe wpłaty nie były przez niego dokonywane na poczet wymienionych wyżej dwóch faktur, ponieważ w tytule przelewu nie zostało to wskazane (nie wskazano numeru faktury) oraz przede wszystkim dlatego, że zdaniem Sądu Rejonowego nie jest prawdopodobne, aby pozwany zapłacił z wyprzedzeniem dwumiesięcznym za fakturę numer (...) w dniu 25 lipca 2014r.

W tym miejscu należy wskazać, że zasadnie zarzucił apelujący, iż Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że zapłata kwoty 5.000 euro przez pozwanego miała miejsce w dniu 24 maja 2014r. Błąd ten poniekąd wywołał pełnomocnik pozwanego, ponieważ tak wskazał w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Jednakże należy to uznać za oczywistą omyłkę z jego strony, ponieważ jednocześnie do sprzeciwu został załączony dowód – przelew z dnia 24 lipca 2014r., a ponadto tak co do tej okoliczności zeznał pozwany w swoich zeznaniach (zeznał, że przelewu dokonywał dzień przed dostawą lub w tym samym dniu). Zatem prawidłowe ustalenie faktyczne w tym zakresie powinno być takie, że kwota 5.000 euro została zapłacona przelewem z dnia 24 lipca 2014r.

W związku z powyższym stwierdzić należy, że jeden z podstawowych faktów, który leżał u podstaw oceny pozostałych dowodów zebranych w sprawie, dokonanej przez Sąd Rejonowy, został ustalony wadliwie. Odpadł bowiem podstawowy argument Sądu pierwszej instancji, który nie dał wiary twierdzeniom pozwanego, że dokonywał on przedpłaty za towar objęty dwiema fakturami, z których należności dochodzi w niniejszej sprawie powód. Mianowicie Sąd Rejonowy uznał, że nie jest prawdopodobne, aby pozwany dokonywał przedpłaty na dwa miesiące przed transakcją. Skoro ten argument, na skutek błędnego ustalenia Sądu pierwszej instancji odpadł, zasadnie zarzucił apelujący naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd Rejonowy błędnej, dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów.

Ocena dowodów, dokonana przez Sąd Okręgowy prowadzi do ustalenia, że pozwany uiszczył należności powoda z faktur numer (...) z dnia 25 lipca 2014r. opiewającej na kwotę 4.724,33 euro brutto oraz numer (...) z dnia 29 sierpnia 2014r. opiewającej na kwotę 11.468,76 euro brutto w ten sposób, że dokonał przedpłaty na poczet należności z tychże faktur przelewami: w kwocie 5.000 euro w dniu 24 lipca 2014r. (k.76) oraz w kwocie 11.600 euro w dniu 29 sierpnia 2014r. (k.85).

Ustalenia powyższego Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o następujące dowody.

Okoliczność zapłaty za przedmiotowe faktury wynika przede wszystkim z zeznań pozwanego złożonych na rozprawie w dniu 9 grudnia 2016r., które należy ocenić jako przekonujące i wiarygodne. Pozwany zeznał, że w ramach kilkuletnich kontaktów handlowych z powodową spółką, początkowo miał tzw. kredyt kupiecki, natomiast w ostatnim okresie musiał dokonywać przedpłat przelewem za kupowany towar, z uwagi na zadłużenie, które miał w powodowej spółce. W związku z tym dokonywał przedpłaty za zamówiony towar dzień przed realizacją dostawy lub tego samego dnia. Ponieważ nie miał faktury w chwili dokonywania przelewu, przelew nie wskazywał numeru faktury, a nadto opiewał na nieco wyższą kwotę, ponieważ towar mógł być w różny sposób zapakowany, więc ostateczna cena na fakturze mogła nieco się różnić od ustalonej w toku negocjacji. Jak zeznał pozwany: „zapłacił „z górką” z tego właśnie względu.

Co istotne, zeznania pozwanego znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Przede wszystkim istotny walor dowodowy mają wydruki z korespondencji elektronicznej, prowadzonej pomiędzy pozwanym a prezesem zarządu powodowej spółki – M. C.. Należy podzielić zarzut apelacji, iż Sąd Rejonowy bezpodstawnie nie wziął pod uwagę treści tej korespondencji przy dokonywaniu ustaleń faktycznych. Tymczasem jej treść potwierdza zeznania pozwanego, że strony ustaliły, że transakcje z lipca i sierpnia 2014r. były dokonywane na zasadzie przedpłaty dokonanej przed dostawą towaru. W szczególności w emailu z dnia 23 lipca 2014r. pozwany napisał do M. C.: „Towar zamierzam odbierać 1-2 x w tygodniu. Zapłata za towar w całości + nadwyżka” (k72). W emailu również z dnia 23 lipca 2014r. pozwany napisał do powodowej spółki: „Czy jest możliwość dostarczenia na piątek ok 3 ton łopatek wp 3D chłodzonej – pakowanej w (...). Płatność – przedpłata” (k.73, 74).

Z kolei w korespondencji prowadzonej przed drugą z transakcji, w dniu 26 sierpnia 2014. M. C. napisał do pozwanego: „Z ofertą czekam na chociaż częściową zapłatę starych długów”. Pozwany zaś odpisał: „Panie M.. Zapłacę z górką. Ani przez chwilę o tym problemie nie zapominam” (k.81, 82).

Podsumowując: treść korespondencji emailowej prowadzonej w okresie bezpośrednio poprzedzającym transakcje objęte fakturami dochodzonymi w pozwie, potwierdza wersję podawaną przez pozwanego, tj. że dokonywał zapłaty za towar przed dokonaniem jego dostawy, płacił też „z górką” w związku z tym, że towar mógł być zapakowany niestandardowo i ostateczna cena mogła się nieco różnić od ustalonej ceny, a także nadwyżka miała być przeznaczona na spłatę starych długów.

Niewątpliwie potwierdzenie zeznań pozwanego stanowią same dowody dokonania przelewu na dzień przed dostawą (w lipcu) i w dniu dostawy towaru (w sierpniu). Kwoty rzeczywiście odpowiadają cenie z faktur, przy czym są nieco zaokrąglone w górę.

Tak dokonanej ocenie dowodów nie przeczy oświadczenie pozwanego z dnia 15 grudnia 2014r. (k.9). W piśmie tym pozwany przedstawił harmonogram spłaty zadłużenia na poszczególne miesiące 2015 roku, w łącznej kwocie 22.769 euro. Jednakże w oświadczeniu tym pozwany nie wskazał z jakich faktur wynika to zadłużenie. Jednocześnie pozwany w toku procesu przyznawał, że posiada wobec powoda zadłużenie wynikające z wcześniejszych transakcji i tegoż zadłużenia dotyczyło oświadczenie z 15 grudnia 2014r.

Z kolei zeznania prezesa zarządu powodowej spółki M. C., twierdzącego, że były ustalenia z pozwanym, że dokonywane przez niego wpłaty będą zaliczane na poczet należności z najstarszych faktur, nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Niewątpliwie dowodem na rzeczywiste istnienie takich ustaleń byłyby coroczne potwierdzenia salda pomiędzy stronami, ale powód takiego dowodu nie przedstawił. Zeznał, że nie wie czy były uzgadniane salda wierzytelności.

Nie sposób zaakceptować także poglądu zaprezentowanego przez powoda w odpowiedzi na apelację. Powód wywodził w niej, że powód po otrzymaniu wpłat od pozwanego zaliczył je na poczet najstarszych faktur, w związku z czym dostarczył pozwanemu faktury numer (...) z dnia 25 lipca 2014r. i (...) z dnia 29 sierpnia 2014r. ze wskazaniem, że do zapłaty w ciągu 30 dni pozostaje należność z tych faktur. Ponieważ pozwany nie kwestionował takiego zapisu na fakturach, to – zdaniem powoda – oznacza, że powód mógł w trybie art. 452 § 2 k.c. zarachować dokonane przez pozwanego wpłaty według własnego uznania, zaś pozwany utracił prawo do wskazania, na poczet którego z długów należy zaliczyć spełnione świadczenie. Pogląd ten nie może zostać zaaprobowany przede wszystkim dlatego, że z ustaleń faktycznych wynika, że strony wspólnie uzgodniły, że przedmiotowe wpłaty dokonywane przez pozwanego przelewem dotyczą konkretnie realizowanych transakcji. Zatem pozwany wskazał, na poczet jakiego długu dokonuje tych wpłat (art. 451 § 1 k.c.). Poza tym, zastosowanie przepisu art. 451 § 2 k.c. wymagałoby wykazania, że powód przekazał pozwanemu pokwitowanie, na poczet którego z długów zaliczył otrzymane od pozwanego wpłaty. Jest zaś bezsporne, że powód takiego pokwitowania pozwanemu nie wystawił. Doręczenie faktur, z których wynikała konieczność ich zapłaty (pomimo dokonania dzień wcześniej lub w tym samym dniu przelewu) nie jest takim pokwitowaniem, ponieważ nie wskazuje na poczet jakiego długu wpłaty zostały zaliczone. Ponadto, faktury są drukowane niejako standardowo z systemu księgowego, dlatego pozwany nie musiał interweniować, że na fakturach nie odnotowano, że za towar już zapłacono. Biorąc pod uwagę bliskość czasową wpłat i dat wystawienia faktur, mógł uznać, że okoliczność ta wynika z opóźnionego działania systemu księgowanego, zwłaszcza, że uzgodnił z prezesem zarządu powoda, iż te konkretne wpłaty dotyczą omawianych i realizowanych na bieżąco transakcji i wyraził taką wolę dokonując przedmiotowych przelewów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy ustalił, iż pozwany zapłacił należności powoda z faktur numer (...) z dnia 25 lipca 2014r. na kwotę 4.724,33 euro brutto oraz numer (...) z dnia 29 sierpnia 2014r. na kwotę 11.468,76 euro brutto w ten sposób, że dokonał przedpłaty na poczet należności z tychże faktur przelewami: na kwotę 5.000 euro w dniu 24 lipca 2014r. (k.76) oraz kwotę 11.600 euro w dniu 29 sierpnia 2014r. W konsekwencji tych ustaleń zasadny okazał się podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 451 § 3 k.c.

Niezależnie od przedstawionej powyżej argumentacji należy wskazać, że pozwany nie udowodnił w sposób nie budzący wątpliwości, iż dokonał zaliczeń wpłat pozwanego na poczet najstarszych faktur i że do zapłaty pozostała jeszcze kwota dochodzona pozwem. Powód winien przede wszystkim przedstawić dowody w postaci wszystkich faktur z transakcji z pozwanym i wskazać jak zaliczał poszczególne wpłaty pozwanego. Pozwoliłoby to Sądowi na zweryfikowanie prawidłowości dokonanych zaliczeń wpłat w trybie art. 451 § 3 k.c., tj. na poczet długu najdawniej wymagalnego. Powód przedstawił zaś jedynie dokument – wydruk z systemu księgowego „Zapisy na kontach analitycznych” (k.98 – 100). Dokument ten jest nieczytelny, zweryfikowanie prawidłowości rozliczeń powoda z pozwanym na tej podstawie wymagałoby wiadomości specjalnych – opinii biegłego ds. księgowo – rachunkowych, który musiałby również poznać przyjętą przez powoda metodologię zapisów w tym dokumencie i zweryfikować te zapisy z dokumentami źródłowymi. Warto tu dodać, że nawet prezes zarządu powoda M. C. podczas przesłuchania w charakterze strony nie potrafił jednoznacznie i bez wątpliwości wyjaśnić zapisów w opisywanym dokumencie, wskazując, że „nie jest w tej dziedzinie fachowcem”.

W tym kontekście (choć nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ Sąd Okręgowy dokonał odmiennej oceny dowodów), stwierdzić należy, że trafnie zarzucił apelujący, iż istnieje sprzeczność w ustaleniach Sądu Rejonowego, który przyjął – w oparciu o własną analizę w/w „Zapisów na kontach analitycznych”, iż z tytułu należności z faktury VAT numer (...) pozwany nie uregulował żadnych ciążących na nim należności, zaś na poczet należności z faktury VAT numer (...) uiścił kwotę 1.000 euro. Tymczasem należności z obu faktur łącznie wynosiły 16.193,09 euro (4.724,33 euro + 11.468,76 euro), co po uwzględnieniu wpłaty jedynie 1.000 euro powinno skutkować przyjęciem kwoty 15.193,09 euro do zapłaty. Tymczasem powód dochodził kwoty łącznej 12.937,15 euro. Co więcej, powód domagał się zasądzenia odsetek za opóźnienie od kwoty 2.181,24 euro od dnia 25 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 10.755,91 euro od dnia 29 września 2014r. do dnia zapłaty (i tak orzekł Sąd Rejonowy), co sugeruje, że powód dochodził w niniejszej sprawie kwoty 2.181,24 euro z faktury VAT numer (...) (opiewającej na kwotę 4.724,33 euro) oraz kwoty 10.755,91 euro z faktury VAT numer (...) (opiewającej na kwotę 11.468,76 euro), nie wyjaśniając w żaden sposób, dlaczego dochodzi częściowych kwot z obu faktur i w jaki sposób zaliczanie wpłat pozwanego doprowadziło powoda do takiego wyniku. Zgodzić się więc należy z apelującym, że jeżeli pozwany dokonał częściowego zaspokojenia obu faktur VAT, zawierających różne terminy płatności, to nie sposób uznać za uzasadnione twierdzenie powoda, że dokonywał zarachowania wpłat zgodnie z procedurą wskazaną w art. 451 § 3 k.c., tj. na poczet najdalej wymagalnych w czasie zaległości.

Mając powyższe na uwadze, uznając apelację za zasadną, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo. W konsekwencji, zmianie podlegało rozstrzygnięcie o kosztach procesu przed sądem pierwszej instancji. Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika procesowego. Kwotę tą należało ustalić na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu pierwotnym, obowiązującym w czasie wytoczenia powództwa.

O kosztach postępowania apelacyjnego również należało orzec na podstawie art. 98 k.p.c. Na zasądzone koszty złożyły się kwoty: 2.793 – opłata sądowa od apelacji, 2.700 zł – wynagrodzenie pełnomocnika procesowego ustalone na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym na dzień złożenia apelacji.

Krzysztof Wójcik Mariola Szczepańska Jarosław Pawlak